Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

Proletari din toate țările, uniți-vă !
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Român, fii gata !

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XV nr. 19 (1011) * miercuri 12 mai 1965 * 8 pagini 30 bani

MÎNDRIA de a fi PIONIER

În drumurile mele, am cunoscut mulți copii. Chiar foarte mulți. Despre unii am scris. La alții mă gîndesc de multe ori. Cei mai mulți au crescut și acum nu mai sînt copii. I-am întîlnit sau la Bicaz, sau la Argeș, sau cine știe unde-i duseseră cărările vieții lor. Unii erau ingineri, alții profesori, alții muncitori calificați. Dar întotdeauna se-ntîmpla același lucru : așa cum fac două cunoștințe vechi, ori de cîte ori ne-am reîntîlnit am vorbit despre copilărie. E foarte frumos să-ți amintești de zilele copilăriei.

Întotdeauna, copiii aceștia pe care i-am cunoscut eu își aminteau de zilele cînd purtau la gît cravata roșie. Pentru că, să nu vă mirați, pentru ei toți, copilăria înseamnă zilele cînd erau pionieri.

Acum, de pildă, cînd scriu aceste rînduri, mă gîndesc la toți copiii țării noastre și, sînt sigură, ei mă vor înțelege cel mai bine. Pentru că ei știu mai bine decît oricine cît e de frumoasă copilăria.

Pentru că, pentru ei toți, copilărie înseamnă mîndria de-a fi pionier ; cinstea de-a putea rosti, împreună cu cei mai buni colegi, angajamentul solemn al pionierului.

Patru prietene

Le-am cunoscut la Școala generală de 8 ani nr. 1 din Dej. Popescu Delia, Mercea Dana, Florian Manuela și Huduban Dorina învață în clasa a III-a D. De ce scriu despre ele ? În primul rînd, pentru că au, la toate obiectele, numai medii de 10. Apoi, pentru că, tot toate patru, au primit cravata roșie în aceeași zi. Și, în sfîrșit, pentru că prietenia care le leagă este o prietenie frumoasă. Toată clasa își amintește că anul trecut, cînd Dana a fost bolnavă, prietenele ei au ajutat-o zi de zi cu lecțiile, să nu rămînă în urmă. Pentru că, de fapt, visau împreună la ziua cînd vor rosti, toate patru, angajamentul solemn al pionierului.

Clasa a VI-a A

Cobalcic Alexandrina este președinta detașamentului nr. 3 — clasele a VI-a A și D. În detașamentul pe care-l conduce Alexandrina, sînt 54 de pionieri. Și pionierii o iubesc pe Sanda (așa-i spun ei Alexandrinei) pentru că este una din cele mai vechi președinte de detașament (din clasa a III-a este președintă de detașament) pentru că învață foarte bine și pentru că este o colegă bună. E adevărat că pe Mate Tiberiu, cu care este colegă din clasa a III-a, l-a ajutat la învățătură și acum Tibi are medii de la 7 în sus. Dar tot atît de adevărat este că Sanda este un exemplu pentru colegii ei. Tănase Emil era un elev slab la învățătură. Sanda s-a oferit să-l ajute la engleză, adică la obiectul la care Emil nu putea face progrese. Ce s-a întîmplat atunci cu Emil nu-i greu de explicat. Întîi a refuzat ajutorul Sandei, apoi a dovedit că poate învăța singur. Rezultatul : engleză 7, romînă 10, matematică 7, istorie 8.

Elena SKIBINSKI

(Continuare în pag. 2-a)

Visul ei a fost realizat : a primit cravata roșie. Acum, primăvara, cînd totul s-a îmbrăcat în haine noi, înmiresmate.

Foto : Gr. PREPELIȚĂ

DRUMUL SPRE NOTE BUNE

3×4=de 2 ori clasa a VI-a

Cînd mi-aduc aminte ce era pe capul meu, anul trecut, pe vremea aceasta, aproape nu-mi vine să cred că eu am fost acela care am trecut prin atîtea greutăți. De aceea, m-am hotărît să-mi scriu memoriile, poate unii dintre voi veți putea învăța cîte ceva din necazurile mele. Și acum să încep...

ERAM ÎN CLASA A VI-A

Primăvara venise ca și acum, cu raze calde de soare, cu parcuri înverzite, cu flori gingașe. Dar nu de asta îmi ardea mie atunci. Ba, trebuia să plec de la ora de matematică, ba, de la română. Alteori eram nevoit să calculez cam cît durează perioada de ascultare a colegilor la fizică (de exemplu) și de-abia apoi să intru în clasă. Să nu pierd explicațiile (chipurile !). Vă gîndiți poate la ceea ce mă putea obliga să plec de la ore, sau să intru numai la explicații. Am să vă spun : împrejurările. Scuzele atît de cunoscute ca : am uitat caietul acasă, am fost bolnav, mi-a cerut mama să merg după cumpărături și n-am putut învăța, nu mai erau demult crezute. Ce-mi rămînea atunci de făcut? Decît o notă proastă, mai bine o absență, îmi spuneam eu. Dar, oricum făceam, notele proaste tot apăreau în catalog. Cînd luam una mai bună, colegii se bucurau. Dar eu făceam o mică adunare cu notele dinainte, apoi o împărțire și, cum media îmi ieșea (bineînțeles, media 5 !) mă apucam liniștit de alte treburi. Și treburi aveam atîtea ! Nu mă refer la sora mea Filofteia din clasa a III-a, pe care aș fi putut s-o ajut la lecții. Nu, ea învață bine, este mereu premiantă, la fel și fratele meu. Deci, cu ei n-aveam de lucru, decît să intervin în unele discuții (eu sînt puternic). La alte treburi mă refer. Cîte garduri de grădini, cîți copaci firavi n-au simțit tăria brațului meu ? Dintre filme, nu-mi scăpa nici unul, iar în sală se știa totdeauna cînd eram și eu prezent. Ce era să fac, dacă tocmai atunci simțeam nevoia să vorbesc, să-mi împărtășesc impresiile ? (deși se părea că nimeni n-avea nevoie de ele).

Dar cum vă spuneam la început, perioada aceea a fost tare grea pentru mine. Nimeni nu mă înțelegea. Nici colegii, nici părinții. Chiar și bunicul se părea că nu mă mai iubește. Începusem să fiu îngrijorat și... eu ! Socotelile pe care mi le tot făceam în legătură cu notele, cu mediile, nu ieșeau de loc așa cum îmi închipuisem. La matematică aveam media 4, la română tot media 4, apoi alte și alte medii de 4.

Nepăsarea și mai ales mîndria de care făcusem atîta paradă se răzbunau. Nu știam ce să fac mai întîi : să cer ajutorul colegilor, să mă apuc de învățat (materia unui an de zile !), să-i rog pe tovarășii profesori să mă asculte o dată ?

Am încercat totul dar... prea tîrziu. Știam că voi rămîne repetent și cu toate acestea, cînd mi s-a spus prima dată, cu glas tare, s-a făcut parcă un gol în jurul meu. De ce oare nu-i ascultasem pe colegii mei, pe Piuaru Octavian, pe Tecău Cornelia, cărora le spuneam întotdeauna că prea mă „cicăleau" ?

Vara a trecut pentru mine ca un vis lung, îngrozitor de lung și de apăsător. Toți se distrau, se jucau, se veseleau. Mie nu-mi ardea de nimic. De fapt, îmi era și rușine de colegi, de părinți. Ce să vă mai spun ? Că regretam nu numai că rămăsesem repetent, dar și comportarea mea cu cei din jur ? Da, acesta era adevărul. Dar cum să le dreg pe toate acum ?

...Iată-mă iarăși în clasa a VI-a. Nu vreau să mai aud de plimbări fără rost, de glume în timpul orelor pe care nimeni nu le ascultă, de absențe nemotivate. M-am învățat minte și știu unde duc toate acestea. Dar cu ce preț !

„Aproape nu ne vine să credem că tu ai putut rămîne repetent anul trecut", îmi spun noii colegi, cînd iau cîte un 9 sau cîte un 10 la matematică sau la alte materii. Fără să mă laud pot să vă spun că acum învăț, că notele mele sînt dintre cele mai bune și că pionierii și-au recăpătat încrederea în mine. Și cît sînt de mulțumit ! Președinta detașamentului, Avram Lucia, mă laudă adesea, colegii îmi arată prietenie, vor să-mi fie de folos. Iar eu n-o mai fac pe grozavul. Sfîrșitul anului îl aștept fără teamă, fără emoții. Și vreau să mă fac c-am uitat cele întîmplate anul trecut, dar n-am uitat nimic. Nu sînt lucruri de uitat. De aceea, vi le-am spus și vouă să nu cumva să ajungeți să treceți prin ce am trecut eu !

Pionierul
BANDOI GHEORGHE
Școala generală de 8 ani, comuna Domnești, raionul Curtea de Argeș

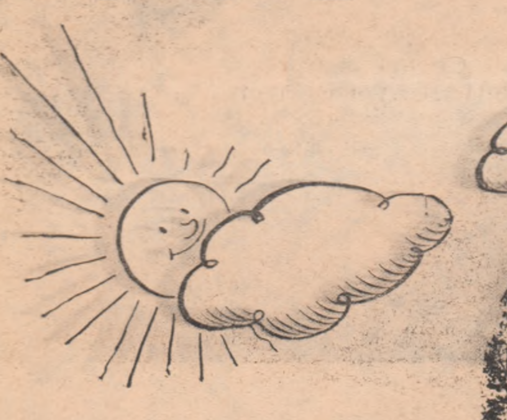
Pentru conformitate,

Elena MANESCU

DIN VIAȚA PIONIEREASCĂ

VINE

Au mai rămas doar cîteva săptămîni pînă la vacanța mare. În fiecare școală, toate forțele sînt îndreptate spre această țintă : încheierea cu succes a anului școlar. Notele mari iau tot mai mult cu asalt catalogul. Fiecare elev e animat de dorința de a încheia anul școlar cu rezultate cît mai frumoase la învățătură.

...În recreații însă, au început deja discuțiile aprinse despre acțiunile ce le vor organiza în zilele însorite ale vacanței de vară !

Mulți dintre copii se și văd de acum urcînd cu rucsacul în spate potecile munților, admirînd frumusețea peisajului ce se deschide în fața ochilor, ridicîndu-și corturile în poiana de pe marginea rîului, spunînd în jurul focului de tabără versuri, glume, ghicitori... La cîte acțiuni frumoase nu le zboară gîndul !

În unitatea de pionieri de la *Școala generală de 8 ani* din comuna ȘTEFĂNEȘTI, regiunea *Argeș*, există tradiția ca în fiecare an, în luna mai, să se organizeze în școală o discuție cu tema : *„Ce vreau să fac în vacanța de vară"*. Cea mai mare satisfacție pentru un participant la discuție este să-și vadă propunerea trecută în programul de activități. Ca în fiecare an, și de această dată alegerea celor mai interesante activități a dat de lucru activului pionieresc. Nu-i de loc ușor să alegi din atîtea acțiuni interesante pe cele mai atrăgătoare !

ÎN DRUMEȚIE

În multe propuneri se dau itinerariile unor drumeții. Iată cîteva :

● Pînă la Pitești mergem pe jos, pe un itinerar inedit și plin de surprize. De la Pitești la Curtea de Argeș cu trenul, iar de acolo pînă la Corbeni pe jos. Între Curtea de Argeș și Corbeni, o grupă înaintată va lăsa din loc în loc bilețelele cu întrebări referitoare la Hidrocentrala „Gheorghe Gheorghiu-Dej" de pe Argeș. (*Buricel Victoria*, cl. a VII-a B).

● Să mergem cu mașina pe Valea Oltului și să vizităm în timpul excursiei Combinatul pentru industrializarea lemnului de la Rîmnicu Vîlcea, stațiunile Govora, Călimănești și Căciulata, iar punctul final să fie Mînăstirea Cozia. La Cozia, pe malul Oltului, să organizăm un concurs intitulat : „Ce știți despre domnitorul Mircea cel Bătrîn". (*Ștefănescu Maria*, cl. a VII-a A).

● Aș vrea neapărat să vedem Combinatul de aluminiu de la Slatina. Știu că nu este gata, dar acum putem cunoaște mulți dintre eroii acestei cetăți a socialismului. Aș vrea ca la Slatina să prezentăm un program artistic pentru muncitorii de pe șantier. (*Velcioiu Anca*, cl. a VI-a B).

● Într-o zi de vacanță, am putea organiza la căminul cultural un montaj literar-muzical, „Regiunea noastră azi — cîntată de poeții populari". (*Atanasiadu Elena*, cl. a VI-a A).

...Și aceste propuneri au fost incluse în programul de activități !

SĂ CUNOAȘTEM ÎMPREJURIMILE COMUNEI

Așa își intitulează propunerea Marinescu Maria din clasa a V-a B. *„În apropierea comunei noastre se află casa în care a locuit Liviu Rebreanu. Aș dori nespus de mult să o vizităm. Pe prispa casei am putea organiza șezătoarea „Pagini din operele lui Rebreanu"*.

CUPA „VACANȚA 1965"

— „M-am gîndit ca în această vacanță să organizăm Cupa „Vacanța 1965" la atletism, volei, handbal și fotbal. Întrecerile să se desfășoare mai întîi în cadrul fiecărei grupe și apoi pe detașament, iar finala pe unitate în ziua de 23 August. Sînt sigur că vom avea un record de participare, a propus tot Diaconu Constantin, de astă dată în calitate de căpitan al echipei de fotbal.

...Ați ghicit, toate aceste propuneri au și fost incluse în programul de activități al vacanței !

● Să ocolim comuna noastră, pe la nord, străbătînd Dealul Goleasca și să coborîm la Golești. Este un drum deosebit de frumos. Am și făcut o schiță a itinerarului. La Golești, să vizităm Muzeul regional de istorie, iar la întoarcere, pe drum, să răspundem la bilețelele care vorbesc despre cele văzute de noi la muzeu. (*Diaconescu Elena*, cl. a V-a)

● Să mergem în zăvoi, pe malul Argeșului. Să facem corturi din frunziș, să organizăm jocuri de orientare, întreceri sportive, să facem plajă și baie. Într-o seară în jurul focului de tabără să-i invităm pe părinții noștri la o șezătoare pe care eu aș intitula-o „Îți mulțumim, partid iubit". (*Diaconu Constantin*, cl. a VII-a A).

M-am gîndit și la un concurs „Drumeții veseli". Tema o găsesc deosebit de interesantă : *„Construcțiile socialismului între Congresul al III-lea al P.M.R. și Congresul al IV-lea al P.M.R."*. Material documentar găsim pretutindeni !

● Echipa de fotbal a băieților și de volei a fetelor să se întîlnească cu echipele pionierilor din Golești. Prietenii noștri din comuna vecină abia așteaptă această întîlnire.

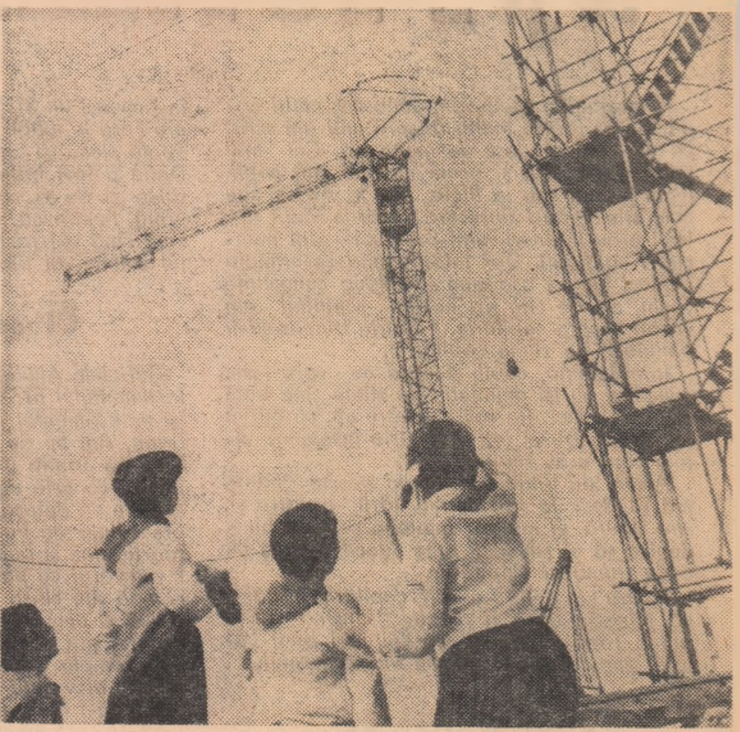
Aș mai dori să trecem neapărat în programul de activități o întîlnire la fotbal, volei și atletism cu pionierii de la Valea Mare (*Gorfoi Stelian*, cl. a VI-a A).

Iată numai cîteva din propunerile pionierilor de la Școala generală de 8 ani din comuna Ștefănești, propuneri care au și fost trecute în programul de activități al unității.

Dar voi dragi cititori, ce acțiuni veți organiza în vacanța de vară ? Așteptăm să ne împărtășiți proiectele voastre.

Romeo DAN

DRUMEȚIND ÎN ORAȘ

Privirile copiilor urmăresc cu admirație brațul gigantic al macaralei.

Pe unul dn bulevardele cartierului „Steagul roșu" din Brașov.

Fotografii : Gr. PREPELIȚA

MÎNDRIA DE A FI PIONIER

(Urmare din pag. 1-a)

Dar ceea ce vreau să vă spun despre clasa a VI-a D este un alt fapt : pe ambele trimestre toți copiii au promovat.

Președinta unității

se numește Suciu Smaranda, este în clasa a VII-a A, are toate mediile de 10 și acesta este primul an cînd este președintă de unitate. Pentru cei ce vor să afle mai multe despre Smărăndița, pot să vă spun că în fiecare an a absolvit cu media generală 10 ! În clasele a III-a, a IV-a și a V-a a fost președintă de grupă. În clasa a VI-a a fost președintă de detașament.

Data intrării în organizația de pionieri : toamna anului 1960.

Adică în clasa a III-a.

Evenimente mai importante în viața ei ? La 20 martie 1965 a fost primită în Uniunea Tineretului Muncitor.

Aceasta ar fi, foarte pe scurt, biografia Smărăndiței. În plus, mai știți că poartă codițe, că are ochi mari albaștri, și că cele mai frumoase zile ale copilăriei ei se leagă de cravata roșie, pe care-o poartă și azi cu aceeași dragoste, ca atunci, în toamnă, în clasa a treia, cînd și-a pus-o pentru prima oară.

Cartea de onoare

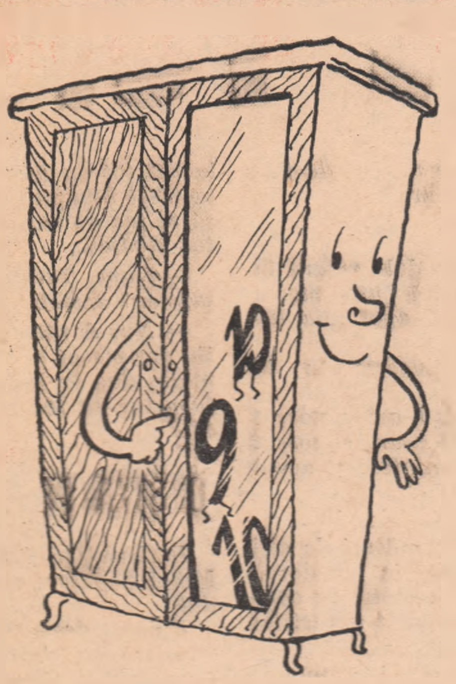
În Școala generală de 8 ani nr. 1 din Dej există o asemenea carte. În ea sînt trecute date din istoricul unității de pionieri de aici, fotografii ale celor mai buni pionieri, ale celor dintîi pionieri de aici, a primilor instructori de pionieri. O fotografie. Sub ea, un nume : Ana Pirtoc. Și o mică inscripție : fostă pionieră a unității noastre. În prezent, muncitoare fruntașă în întrecerea socialistă, la întreprinderea IPROFIL-Dej, membră de partid, deputată în sfatul popular regional Cluj.

Mai dăm o foaie. Alte fotografii din care ne privesc zîmbitoare sau grave chipuri de pionieri. Sînt cei mai silitori copii, mîndria școlii, a unității de pionieri : Peter Dănuț, clasa a VIII-a, care timp de 8 ani a absolvit, an după an, numai cu medii de 10.

Suciu Smaranda, președinta unității, Turțeanu Dana, Constantin Adrian, Saula Gabriela...

Mă gîndesc la primii pionieri din unitatea aceasta. Cei mai mulți sînt azi oameni de nădejde ai țării noastre, cu biografii frumoase. Îi privesc pe pionierii de azi. Și fără să vreau gîndul mă poartă peste ani, cînd, cine știe, ne vom întîlni pe marile șantiere ale țării. Atunci, zilele copilăriei lor senine vor fi amintiri. Amintiri de școală, de vacanță. Dar amintiri. Din ele însă, una se va desprinde dintre toate și inima lor va rosti cîteva cuvinte : „Eh, copilăria... Da, am fost pionier. Și ce frumos mai era !"...

CLASA A VI-A ȘI-A REGĂSIT CHIPUL

O clasă obișnuită. Băncile, tabla, catedra sînt la fel ca și în celelalte clase. Dacă n-ar fi dulapul cu oglindă ai spune chiar că absolut nimic nu deosebește clasa a VI-a A de celelalte clase din școală. Chiar și grija pentru bunurile obștești este aceeași. Copiii ajută zilnic la curățenie. Ba în ultima vreme au procurat și cîteva glastre cu flori pe care le-au așezat la ferestre.

Orice s-ar spune parcă nici unui lucru nu i se acordă atîta atenție ca dulapului cu oglindă. Tot timpul oglinda acestui dulap este curată și strălucitoare. Cînd intră în clasă copiii se privesc cu plăcere în ea. Chipurile lor, așa cum sînt reflectate de oglindă sînt luminoase, fericite. Și, cealaltă oglindă a clasei, a notelor este strălucitoare. Din ea îți surîd 33 de chipuri, treizeci și trei de pionieri și școlari, toți promovați la sfîrșitul trimestrului doi.

Imaginați-vă însă că nu întotdeauna a fost așa. A existat o vreme, și nu e mult de atunci, cînd clasa a VI-a A de la Școala de 8 ani nr. 13 din Galați își pierduse adevăratul ei chip. Comportarea multora dintre elevii clasei începuse să cam șchioapăte. De fapt dacă priviți cu atenție oglinda clasei este imposibil să nu observați încă în străfundul ei imagini mai vechi ale unei clase care își pierduse chipul. Să încercăm să reconstituim cîteva din ele.

O oră de matematică pe trimestrul doi. Tovarășul profesor strigă catalogul. Se face controlul temelor, iar apoi începe explicarea lecției noi. Pînă aici nimic neobișnuit. Deodată însă, cineva se bagă sub bancă și începe să imite strigătul cocoșului. Și aceasta tocmai la mijlocul explicației. Bineînțeles, lecția a fost întreruptă. Pînă la urmă „eroul" — Iordache Constantin — s-a ridicat și a recunoscut singur că a „greșit". Mai avea oare însă vreun folos? Ora trecuse!

O altă imagine. E recreație. Clasa a fost transformată în curte. Se joacă fotbal, se aleargă, se face box. Constandache Ioana, „campioana" clasei la alergări, furioasă că performanța stabilită de ea a fost atinsă de Codreanu Despina, a provocat-o pe aceasta din urmă la un meci de box. Rezultatul este lipsit de importanță. Închipuiți-vă însă că după o astfel de reacție trebuie să treacă mult timp pînă ce ora să poată începe cu adevărat.

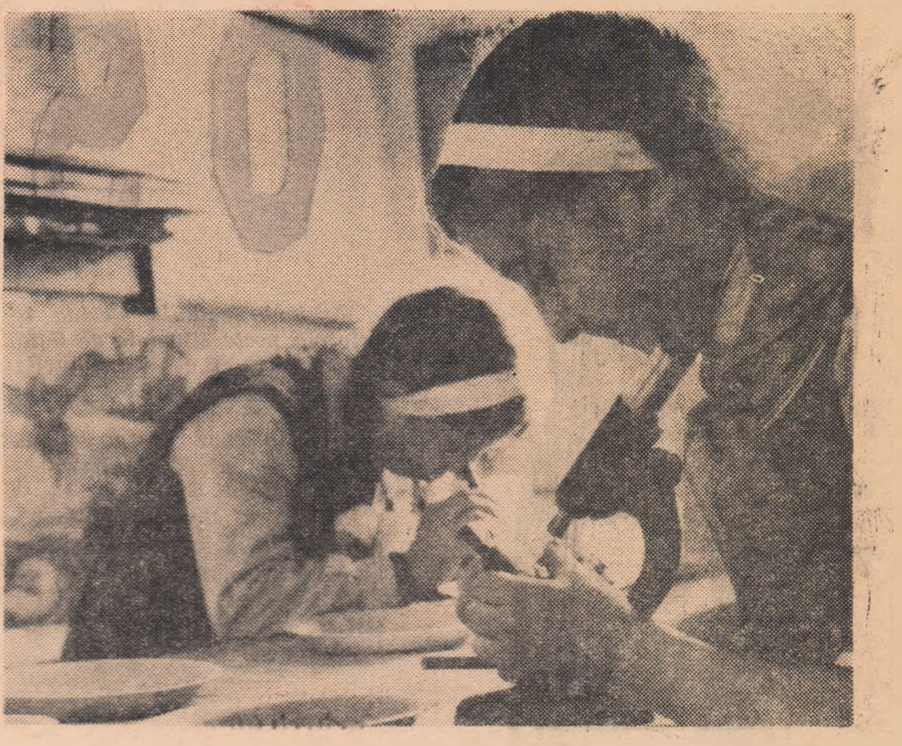
Și acum o imagine mai „pitorească". Decor de iarnă, dar fără zăpadă. Locul de desfășurare: o groapă încăpătoare, nu mult prea departe de școală. Detașamentul se află la muncă patriotică. Cei trei „eroi" Barucev Grigore, Marcu Costel și Anton Luca, deveniți peste noapte... oameni mari au găsit ceva mai serios de făcut decît să muncească alături de colegii lor. S-au tupilat în groapă și și-au aprins în liniște... țigările.

În oglindă mai poți zări și alte imagini asemănătoare: un elev fugind de la ore, un altul făcînd lectură particulară în timpul orei de matematică, sau chiar dormind.

Desigur, pierderea chipului a alarmat colectivul clasei a VI-a A. Au fost mobilizate toate forțele. Era doar în joc prestigiul clasei. „Eroii" au format obiectul unor discuții în adunările de grupă. O oră de dirigenție a fost consacrată problemelor de comportare. Fruntașii clasei au vorbit despre disciplina în muncă a muncitorilor de la Șantierul naval, a laminatorilor, sau a celor care construiesc acum, în apropierea orașului, cea de-a treia cetate de foc a țării. Uneori abaterile, ce-i drept mai mici, s-au repetat. Pînă la urmă însă puterea colectivului a învins.

Și clasa a VI-a A și-a recăpătat chipul cel adevărat.

R. ADRIAN

Pionierele Cosma Maria și Munteanu Livia din clasa a V-a, de la Școala generală de 8 ani nr. 16-Brașov — descoperă lumea microorganismelor. Laboratorul de științe naturale le stă la dispoziție

Note mari

Dacă veți răsfoi cataloagele claselor a V-a, a VI-a și a VII-a vă veți bucura ca și noi din toată inima văzînd notele mari care s-au așternut în dreptul pionierilor Matei Viorica, Sandu Ion, Cătănescu Elena.

Numărul pionierilor care obțin note mari crește cu fiecare zi. Chiar și Nițu V. Ilie și Ștefănescu Ștefan care pînă deunăzi aveau note de 5 și 6 s-au apucat să învețe cu mai multă seriozitate.

Vrem să întîmpinăm vacanța așa cum se cuvine: cu bucuria muncii împlinite.

DUMITRESCU EMIL
Școala generală de 8 ani
Satul Drăganu, comuna Puești,
raionul Oltețu

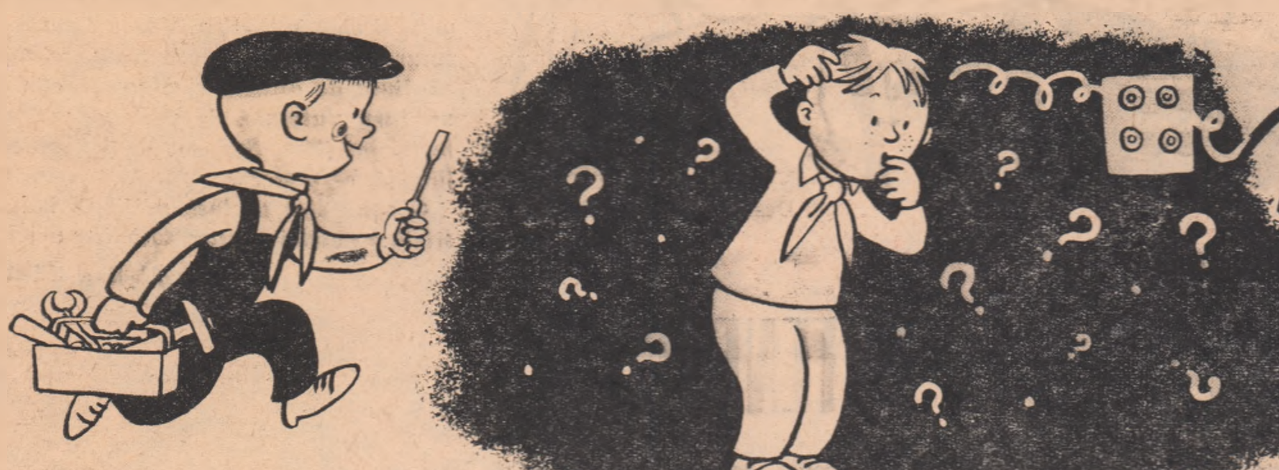
Exemplul personal

Cu Iovian Gheorghe unitatea noastră se mîndrește.

El a obținut pînă acum numai medii și note de 10. El reușește să antreneze întregul detașament la toate activitățile pionierești. Puterea de convingere a pionierului Iovian constă în exemplul personal și de aceea este apreciat atît de pionieri cît și de utemiști.

Își ajută colegii cînd aceștia au greutăți și roadele ajutorului lui s-au văzut nu o dată; Fodor Alexandru a scăpat de corigențe, Dani Grișa are acum o pronunție corectă la limba franceză...

ȘUSU CĂTĂLIN
președinte de unitate
Școala medie de muzică
și arte plastice, Oradea

Pană de memorie

Vreau să vorbesc în rîndurile care urmează despre un fenomen nu odată semnalat în corespondențele noastre și căruia i-aș spune „Pană de memorie". Este vorba, într-adevăr, despre un fel de scurt circuit al ținerii de minte în urma căruia, rămas brusc pe întuneric, omul bîjbîie și inevitabil... dă în gropi. Fenomenul este ciudat și demn de luat în discuție căci la prima vedere copiii în chestiune au o memorie excelentă, sînt în stare să învețe pe dinafară zeci de strofe, reguli și definiții; știu pe de rost cartea de telefon a cartierului, țin minte toate recordurile mondiale (și olimpice), clasamentele de fotbal ale tuturor categoriilor, formațiile tuturor echipelor (cu rezerve cu tot) etc. etc. Așadar, niște **campioni ai ținerii de minte** dacă.. Ei bine, **dacă** în anumite împrejurări n-ar uita lucruri absolut elementare, de exemplu un... cuvînt de onoare dat solemn în fața detașamentului

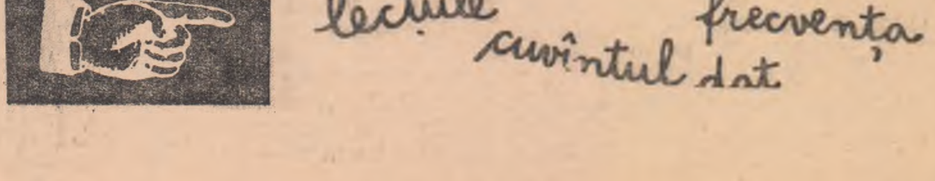
Ni se aduce la cunoștință cazul pionierei, președintă de grupă, Popa Mihaela din clasa a V-a A de la Școala generală de 8 ani nr. 128 din București. Memorie fără cusur. Și nu numai ca școlăriță. Nu-și află astîmpăr pînă ce toate acțiunile prevăzute în planul de activitate al grupei ei nu sînt înfăptuite. Aleargă, se zbate, scutură inerția unora, e numai suflet — ni se spune. Numai că în dorința ca cei din grupă să nu ia note slabe, Mihaela... suflă. Pentru asta, într-o adunare, a fost, bineînțeles, criticată. Și-a luat în fața grupei angajamentul să nu mai șoptească. Și? A... **uitat.** A doua zi! De necrezut, nu-i așa? La prima vedere „pana" de memorie e localizată: cineva a uitat **un** angajament. Și totuși nu e așa, nu e numai asta și nu e numai atît. Ca să **uiți** un cuvînt de onoare trebuie neapărat să fii uitat mult mai multe lucruri, **toate** foarte importante, începînd cu propria ta onoare și terminînd cu respectul datorat celor în fața cărora te-ai angajat. Colectivul din care faci parte.

Cînd — așa cum ne scrie pioniera Turcu Alexandra din comuna Ulmu, raionul Făurei, regiunea Galați — Istrate Vasile, un pionier fruntaș la învățătură, **uită** pur și simplu că în aceeași bancă stă tizul său, Ionel, care șchioapătă la mai multe obiecte, despre ce „pană" de memorie e vorba? Cum se explică acest „scurt circuit?" Doar băiatul e în clasa a VIII-a și dovedește zi de zi, la toate cele 10 obiecte din programă, o memorie strălucită. (Vezi notele din catalog). Ține minte, care va să zică, evenimentele petrecute înaintea erei noastre, dar că **acum,** la **un pas** de el, în **aceeași bancă,** Istrate Ion are nevoie de ajutor, a **uitat, uită.** Și trebuie să-i aducă aminte grupa.

O scrisoare din Băilești, regiunea Oltenia, expediată de către Moreanu Veronica, din clasa a VIII-a, pune în discuție o problemă asemănătoare. Ea ne relatează despre o serie de colegi care **uită** să-și facă temele, **uită** să vină cu regularitate la școală etc „Oare — se întreabă Veronica în încheiere — aceștia au uitat adresa școlii?" E limpede că nu... Ce au uitat, totuși?

Răspunsul ni-l dă, oarecum surprinzător, o corespondență sosită dintr-un alt colț al țării, din Lunca, Botoșani, regiunea Suceava... Aparent, scrisoarea trimisă de Agachi Nicolae vorbește despre cu totul altceva. Într-adevăr, faptul relatat e mult mai grav. **Un pionier** a fost prins de paznicul cooperativei agricole de producție cărînd acasă sfeclă într-un sac. Exprimîndu-și indignarea și amărăciunea, corespondentul nostru se întreabă cum a fost cu putință o asemenea comportare. Răspunsul său, lapidar, lămurește nu numai cazul mai sus amintit, ci și pe toate celelalte: **„El a uitat pentru o clipă angajamentul său de pionier".** Da, cred că **aici se află cheia** acestor „pene" de memorie. Cînd uiți un cuvînt de onoare, cînd uiți să mai dai pe la școală, cînd uiți că un coleg are nevoie de ajutorul tău, cînd uiți că avutul gospodăriei colective este un avut... colectiv, care trebuie apărat și nu „ciupit", uiți, în fond, unul și același lucru: **angajamentul solemn de pionier.** Uiți — fie și pentru o clipă — că atunci cînd te-ai întîlnit pentru prima oară cu cravata roșie, ai rostit, înfiorat, un legămînt solemn: să fii dîrz, cinstit, curajos, devotat cauzei partidului... Există, așadar, o memorie pionierească. Sub semnul ei nu-și mai au loc nici uitarea cuvîntului de onoare, nici chiulul, nici nepăsarea față de tovarășii tăi, într-un cuvînt nici o altă „pană" de memorie.

Mircea SÎNTIMBREANU

O STEA PE TURN...

Maistrul Teodosie Cozma își rotește privirea peste siluetele de beton și metal, măsoară cu ochii drumurile ce se-ntretaie pe șantier, de-a lungul și de-a latul.

— Pe oricare drum aşi porni, mă aşteaptă un cunoscut. Nici nu vă închipuiți ce plăcut e !...

Rămîne o clipă pe gînduri. Apoi, ca și cum și-ar fi amintit de cineva pe care nu-l văzuse demult, adaugă brusc :

— Popescu, lăcătușul... Nu l-am văzut de cîteva zile. Are zor la o instalație. Cu cei din echipă...

REÎNTÎLNIRE

Am pornit împreună. Alături, maistrul pășește hotărît, ca la drum lung.

De jur-împrejur, pe imensul șantier al combinatului chimic de aici, din Tg. Mureș, sute de oameni, risipiți pe sub bolți argintii, cățărați pe arabescurile de metal dintre care răsar, ici-colo, pete albastre de cer punctate violent de flăcările aparatelor de sudură.

— Noroc !

— Noroc !

Omul de sus, de pe podul rulant în construcție, uriaș, își saltă puțin masca de protecție de pe ochi, apoi reia lucrul, zîmbind.

Flacăra albastră strălucește viu în sticla ochelarilor.

— Brikner îl cheamă. L-am cunoscut la Borzești. Ei, dar cîți n-am cunoscut acolo, pe șantier ! Mi-amintesc și acum de-o întîmplare.

— ... ? !

Teodosie Cozma lucra, alături de alți constructori, la Borzești, la instalarea celor peste o sută de kilometri de conducte ale cunoscutului gigant industrial de pe Trotuș.

— Ești căutat la poartă, l-a anunțat cineva într-o dimineață.

— Cine e ? ! s-a interesat mirat Teodosie. Cum îl cheamă ?

— Nu l-am întrebat. Mi-a zis că se întoarce din armată.

— N-o fi Tatarciuc !...

Nerăbdător, Teodosie s-a dus la poartă.

Nu-i venea să-și creadă ochilor : dinaintea lui se afla chiar el, Tatarciuc. Flăcăul smolit, cu părul tuns scurt, inimos.

Terminase stagiul militar și se întorsese pe șantier, de unde plecase.

— Aşi vrea să mă iei în echipă, să lucrez tot cu dumneata. Doar dumneata m-ai învățat meserie ! Și apoi, n-am să te fac de rușine — cît am lipsit, am tot învățat...

—Acum, Tatarciuc, lucrează aici, pe șantier ? întreb.

— Nu. A rămas acolo. Șef de echipă. Eu am plecat la școala de maiștri. Apoi m-am dus la Hunedoara. Am lucrat la furnalul de 700 m.c. Cu Popescu !

O STEA PE TURN

Bărbatul în fața căruia ne-am oprit, Mihai Popescu, e un om voinic cît bradul.

Aplecat deasupra unei plăci de metal, măsoară cu rigla, încrustează în țesătura dură o figură geometrică știută numai de el și de cei cu care lucrează la niște instalații complicate.

— Merge, merge ? îl întreabă maistrul, bucuros că-l vede.

— Trebuie !

Maistrul îl privește cu prietenie. E același constructor hotărît de acum șaisprezece — șaptesprezece ani. L-a întîlnit prima oară în București, la Filatura Românească de Bumbac. Cînd au terminat, au plecat împreună la Botoșani, să lucreze la construcția uzinelor textile. S-au revăzut pe cele mai mari șantiere, în mijlocul constructorilor. La Borzești, la Hunedoara...

Cele mai emoționante ore, împreună le-au petrecut. La Hunedoara îi găsea adesea amurgul pe schele. Cînd au coborît, constructorii au lăsat acolo, sus, ca semn al vredniciei lor, lumina unui bec...

Mă uit de-a lungul șantierului impresurat de freamătul mașinilor, prin țesătura metalică, grandioasă, a construcțiilor ridicate pe vastul șantier al combinatului chimic din Tg. Mureș. Deasupra tuturor, mai înaltă decît toate, se ridică diuza de difuziune, o construcție ca un turn puternic, de peste o sută de metri înălțime. Sus, sus de tot, arde o lumină, ca o stea...

O nouă stea aprinsă pe harta industrială a patriei noastre socialiste !

Al. Dinu IFRIM

Desen : Gh. MARINESCU

POPAS ÎNTR-UN SAT OLTENESC

S-au strîns la marginea satului ca în fiecare duminică : fetele îmbrăcate cu catrințe vărgate și cu ii în rîuri de arnici, iar băieții cu ițarii lor albi și vestele înflorate de catifea peste cămășile cu mîneci largi ca zborul. Au așteptat țăifă-

suind între ei, pe lăutari. Și cum aceștia s-au apropiat, s-a încins o sîrbă năzdrăvană de-a vuit întreaga comună Bălești — așa, ca prin toate părțile Gorjului cînd se fac duminica hore. Și horele s-au ținut lanț pînă-n amurg.

Seara s-au aprins luminițele albe și difuzoarele s-au pornit să cînte discret în fiecare casă pînă ce liniștea a învăluit totul. Doar primăvara a rămas de pază să se facă simțită în mugurii pe care-i grăbea să înflorească mai iute, în cîntul rătăcit al păsărilor pe care le-ndemna să-și apropie glasul.

A doua zi, dis-de-dimineață, liniștea a fost deșteptată. Cîteva motociclete și motorete au dat binețe zorilor, satului, celor 97 de case nou construite și s-au pierdut în direcția combinatului.

Zecile de biciclete ale cooperatorilor s-au îndreptat spre cîmpurile în așteptare să-i prindă din urmă pe tractoriștii grăbiți. Încă o clipă de bătălie și însămînțările vor fi gata : poate peste cîteva ore, poate la sfîrșitul zilei. Bineînțeles, la apariția acestor rînduri, vor fi negreșit terminate.

Băleștenii vor să-și păstreze faima cîștigată încă de anul trecut, de fruntași pe raion.

★

Bați la ușa unui gospodar și intri. Nu, nu în timpul zilei cînd fiii gospodarului poate sînt la școala din apropiere, sau, cine știe, în sala de spectacole, și ea nouă, să vizioneze vreun film, ci spre seară cînd îl vei găsi acasă abia întors de la munca cîmpului, iar pe copii făcîndu-și lecțiile.

Intri, să zicem, în casa cooperatorului Grigore Mălăescu, sau a îngrijitoarei fruntașe la sectorul zootehnic, Elisabeta Tomulescu, sau în oricare altă casă. Și ți se va părea firesc să vezi camerele mobilate, nelipsitul aparat de radio și bucuria mulțumirii din privirile fiecăruia.

Dar închide ochii o clipă și-ntreabă anii cu mult în urmă. Și-ți va apare patul de scînduri și rogojina, tinda cu vatra sărăcăcioasă, cu țestul ei mare cît roata carului drept cuptor pentru turta de mălai cîștigată cu trudă.

Toate acestea nu le-au cunoscut copiii din Bălești : nici Tiotioi Angela, nici Tomulescu Aristică, nici Mălăescu Dumitru și nici unul din fiii cooperatorilor de aici. Le știu doar de la părinții lor ca pe niște povești triste și tare adevărate, pe care unii dintre ei le-au și uitat.

Pentru că, copilăria lor începe cu o altă poveste : a primăverii pe care o duc zilnic părinților lor în carnetul de note — încă un 10 —, pe care o oferă spectatorilor veniți la căminul cultural — încă un cîntec nou, pe care o sădesc la poarta fiecărui gospodar — încă un rond de flori albastre. Să fie frumoasă comuna lor și să se bucure oricine va trece pe-acolo că și ei, micii pionieri, alături de părinții lor sînt harnici.

Bucură-te, drumețule !

Marta CUIBUȘ

BĂIATUL DIN

Se înserase de-a binelea. În săliie c
sese nimeni. Doar în grădină, lîngă r
pionier : așeza la loc, cu atenție, ramo
— Lucrezi singur ? l-am întrebat.
— Da. Azi a fost rîndul meu. Face
la udatul răsadurilor și seara, la acop
coare, iar răsadurile de salvie și petuni
De la el, de la Munteanu Mihai, n
nierii care învață aici sînt și tare harnic
îndrepți către școală. Străzile sînt cura
de arbuști, așezați cu grijă unul lîngă a
— Am pus și flori pe marginea st
fi și mai frumos ! mă asigură Mihai. Ș
lucru, continuă vorba băiatul. Vedeți, i
ca peria. Dar am și muncit. Chiriță Cris
surorile Baruzescu, Maloș Viorel... N-au
de la plivit...
— Arborii ornamentali de colo cîn
— Tot în primăvara aceasta. Am p
vedeți și multi puieți de arțar și salcie
Undeva, în grădină, lîngă un stufăriș
înverzit, stau înșirați cîțiva stupi.
— Aveți și prisacă ?
— Nu chiar, dar sperăm... Avem cîți
aceasta am construit încă 12 rame pen
să mai separăm cîteva familii de albin
E tare plăcut să te plimbi în răcoa
grădină atît de frumoasă ca cea a p
Școala generală de 8 ani nr. 179 din C
La plecare Mihai ține să mă asigu
grădina lor va fi și mai frumoasă.
— Să mai veniți ! Neapărat. Nu pe
flori și petuniile...

Eco

ÎN ÎNTÎMPINAREA CONGRESULUI PARTIDULUI

● *De pe șantierul Hidrocentralei „Gheorghe Gheorghiu-Dej" de pe Argeș,* constructorii raportează că *marele baraj de la Piscu Vidraru a atins înălțimea de 105 metri.* Numai în luna aprilie s-au turnat aici circa 1 000 metri cubi mai mult beton față de plan. În cinstea Congresului, constructorii și-au propus ca fiecare schimb să toarne în corpul barajului peste 500 metri cubi de beton. Muncind astfel, ei vor reuși să termine betonarea barajului cu două luni mai devreme față de termenul planificat.

În ritm susținut se desfășoară lucrările și la celelalte obiective ale hidrocentralei.

● Cu cîteva zile în urmă, *de pe bancul de probă al Uzinelor „Steagul roșu" din Brașov a coborît motorul nr. 100 000.* Constructorii de autocamioane de la poalele Tîmpei au închinat acest succes celui de-al IV-lea Congres al partidului. De altfel, muncitorii de aici au hotărît să realizeze în întrecerea socialistă, pînă la 1 iulie, 12 milioane lei peste prevederile producției globale și alte însemnate economii la prețul de cost.

● În fiecare zi, *de la Combinatul de îngrășăminte cu azot din Piatra Neamț,* pornesc spre diferite gospodării agricole de stat și cooperative agricole de producție din țară sute de tone de îngrășăminte necesare agriculturii.

Datorită hărniciei de care au dat dovadă, muncitorii, inginerii și tehnicienii combinatului, de la începutul anului pînă acum, s-au realizat *peste prevederile planului 2 000 de tone de azotat de amoniu și 900 tone de amoniac. Pînă la 1 iulie, chimiștii de aci vor mai da peste plan agriculturii încă 2 300 tone de îngrășăminte.*

● Nu de mult muncitorii secției de montaj de la *Uzina „Unirea" din Cluj* au sărbătorit un nou succes în muncă. Printre cele 130 de mașini pentru industria textilă, din hala de montaj a pornit spre una dintre țesătoriile din țară și *războiul automat pentru țesut cu numărul 3 000.* Noul război automat pentru țesut realizează 11 000 bătăi pe oră și va face posibil ca o singură țesătoare să poată deservi 12 războaie.

PAGINI DE GLORIE

La 9 Mai s-au împlinit douăzeci de ani de la istorica victorie asupra Germaniei fasciste, obținută prin lupta popoarelor iubitoare de pace, a statelor din coaliția antihitleristă, în care forța hotărîtoare a fost Uniunea Sovietică. Glorioasa armată sovietică a dus pe umerii săi greul războiului, dînd mari jertfe, luptînd cu eroism în marile bătălii purtate pe întinderile imense ale frontului, de la Volga la Berlin.

Alături de celelalte popoare, o contribuție de seamă la înfrîngerea fascismului a adus-o poporul român. O dată cu victoria insurecției armate de la 23 August 1944, inițiată, organizată și condusă de partid, țara noastră a trecut cu toate forțele de partea coaliției antihitleriste, întreaga armată română a intrat în acțiune împotriva trupelor hitleriste. Prin lupte crîncene, purtate cot la cot cu oștile sovietice, unitățile românești au dat lovituri puternice dușmanului izgonindu-l de pe teritoriul țării, luptînd mai departe cu vitejie și dincolo de hotare, în Ungaria și Cehoslovacia. Trupele române, al căror efectiv s-a ridicat la peste 360 000 de oameni au pătruns peste 1 000 de km în dispozitivul inamic, de la Mureș pînă în Boemia, eliberînd 3 831 localități, dintre care 53 de orașe, luînd peste 118 000 de prizonieri, provocînd pierderi grele în mașina de razboi a fasciștilor. Pe frontul antihitlerist și-au jertfit viața peste 167 000 ostași români căzînd cu arma în mînă pe cîmpul de luptă.

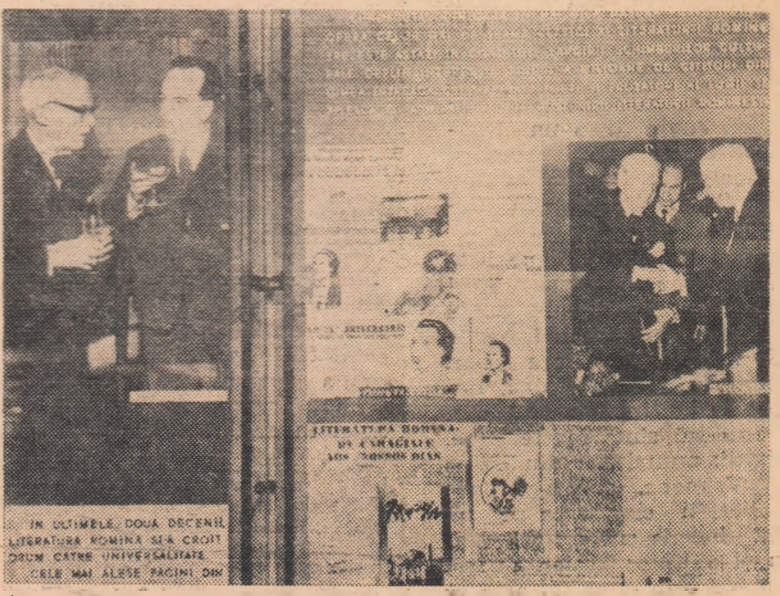
Ostașii noștri s-au acoperit de glorie în bătăliile de la Debrețin și de pe Tisa, de la Budapesta, de la Roznava și Banska-Bystrica. Despre abnegația și vitejia cu care a luptat armata noastră vorbește și faptul că peste 300 000 de soldați, subofițeri și ofițeri au fost decorați cu ordine și medalii românești, sovietice, cehoslovace și ungare.

Nepieritoare rămîn faptele de arme ale ostașilor români care, umăr la umăr cu ostașii sovietici au luptat cu eroism și spirit de sacrificiu, contribuind la victoria asupra fascismului, pentru pace.

O ORĂ PE MERIDIANELE LUMII

Desigur, o asemenea călătorie, în zilele noastre, nu poate fi realizată, chiar dacă am porni la bordul unei rachete cosmice! Și totuși, așa cum am relatat în titlu, timp de o oră am făcut înconjurul pămîntului, pășind, braț la braț cu literatura noastră, cu știința și arta noastră românească pe meridianele bătrînului nostru glob pămîntesc. Și dacă sînteți de acord, vă invit, dragii mei, să faceți și voi o călătorie asemănătoare... vizitînd Expoziția „Republica Populară Română pe meridianele culturii", deschisă la 5 mai în str. M. Eminescu nr. 8, din Capitală.

Și pentru cei care, dintr-un motiv sau altul, n-o vor putea vizita, am să încerc să povestesc cîte ceva de la această interesantă expoziție.

Cîteva fotografii reprezintă minunatele noastre costume populare prezentate în expoziții de artă populară la New York și Tokio, la Paris și în țările nordice...

Titani ai literaturii noastre

„...Cunoscută odinioară în mai mică măsură peste hotare, opera celor mai de seamă clasici ai literaturii române trezește astăzi, în condițiile lărgirii schimburilor culturale, deplin interes în rîndul a milioane de cititori din lumea întreagă. Cei mai mari poeți și prozatori ai lumii se apleacă cu admirație asupra moștenirii literaturii românești".

Întărind aceste cuvinte înscrise pe unul din panourile expoziției, sumedenie de fotografii (marele nostru Sadoveanu primind „Premiul Lenin pentru întărirea păcii între popoare", Tudor Arghezi în mijlocul unor oameni de cultură francezi ș.a.) și cărți ale scriitorilor români traduse în multe din țările lumii se află pe panourile și vitrinele din sală. Cele mai alese pagini din opera a peste 130 de scriitori români clasici (Eminescu, Caragiale, Sadoveanu) și contemporani (Arghezi, Zaharia Stancu, G. Călinescu, Geo Bogza, Titus Popovici ș.a.) au apărut, tălmăcite în ultimele două decenii, în 40 de țări.

Minunatele versuri ale lui Arghezi sînt traduse azi în franceză și italiană, spaniolă și rusă, germană, cehă, maghiară ș.a., iar romanele lui Zaharia Stancu sînt editate în 30 de țări.

Celebrii Trahanache și

...Titircă inimă-rea din capodoperele marelui nostru Caragiale („O scrisoare pierdută" și „O noapte furtunoasă") colindă azi marile scene ale lumii. Celebra satiră politică „O scrisoare pierdută", ca și celelalte comedii ale celui mai de seamă dramaturg român sînt incluse azi în repertoriul a 60 de teatre din Europa, Asia și America de Sud.

Enescu — un nume universal

Cîteva panouri sînt închinate răspîndirii operei celui mai mare geniu muzical al poporului nostru — George Enescu. „Există oare — scrie sub fotografii, documente și afișe care atestă extraordinara răspîndire a muzicii enesciene — mari metropole care să nu-și fi deschis porțile în fața muzicii lui Enescu? Formații muzicale cu renume mondial, ca orchestrele filarmonice din Philadelfia (S.U.A.), Viena, Moscova, Berlin, Roma, Geneva, Paris și de pretutindeni, mari virtuoși ca Yehudi Menuhin sau David Oistrah, includ în repertoriul lor creațiile enesciene".

Continuînd tradiția înaintașilor, interpreți vestiți ca Valentin și Ștefan Gheorghiu, Radu Aldulescu ș.a. și cunoscuți cîntăreți de operă ca Nicolae Herlea, Zenaida Pally, Elena Cernei, Iolanda Mărculescu, Valentin Teodorian ș.a. au cucerit admirația și aplauzele spectatorilor din cele mai mari capitale ale lumii.

„Ciocîrlia"

...„Perinița" și „Rapsodia" — ansambluri folclorice ale țării noastre, cunoscute azi pînă pe plaiurile Americii, Asiei și ale Africii — au dus în lume faima și frumusețea cîntecului și dansului popular strămoșesc.

Peste 100 de savanți

...scriitori și artiști români — informează un panou — au fost aleși în ultimii ani în 200 de academii străine. Vitrinele alăturate înfățișează, sub luciul cristalelor, numeroase lucrări ale oamenilor noștri de știință (C. I. Parhon, E. Carafoli, Iorgu Iordan, C. D. Nenițescu, Caius Iacob, A. Kreindler ș.a.) traduse în chineză și engleză, în franceză și germană, în maghiară, rusă și în alte limbi — lucrări de o contribuție originală de mare însemnătate, dăruite lumii de către savanții români.

★

Dar poate că și voi, copii, veți vedea, cu ochiul vostru ager, mult mai multe decît a putut cuprinde notesul meu. Și sînt sigur că, vizitînd interesanta expoziție, deschisă de Institutul Român pentru relațiile Culturale cu Străinătatea, veți organiza, după aceea, în grupa sau detașamentul vostru, mici adunări cu tema „ȚARA NOASTRĂ — ÎN LUME". Dacă veți face asemenea adunări, nu uitați: celor aflate la expoziție, adăugați și pe cele citite la rubrica noastră — aproape permanentă — „Cu E.G.R. — 1 pe glob".

Ștefan ZAIDES

Expoziția e deschisă zilnic între orele 8—13 și 18—20.

GRĂDINA

...asă, pe culoare, nu mai rămă-
...nița de flori, mai zăbovea un
... sticlă.

... serviciu cu rîndul. Dimineața,
... răsadnița. Noaptea e mai ră-
...t încă destul de firave.

...eu cunoscut, am aflat că pio-
... fapt, asta se vede de cum te
...ar de o parte și de alta sute
... fac un adevărat gard viu.
...r. Cînd or înflori stînjeneii va
... curtea școlii am avut mult de
... de pe peluze a crescut deasă
... Popescu Mihai, Ilea Gheorghe,
...it niciodată de la udat florile,

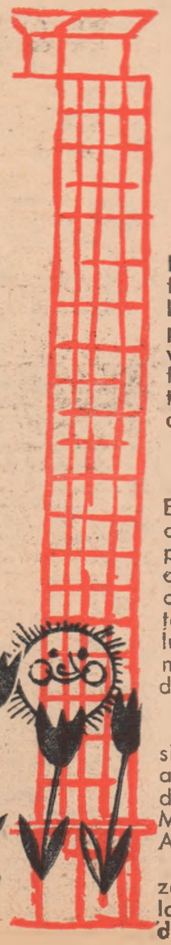
...ți pus?
...t pe lîngă iasomia pe care o
...amentală.
...meură abia

... primăvara
...guri. Vrem

... serii, într-o
...rilor de la
...lă.
... în curînd,

...ult vor în-

... ROȘCA

MOZAIC cu botanică

După ce l-a învins pe Mitridate, Lucullus și-a făcut intrarea triumfală la Roma într-un car împodobit cu cireșe și vișine. Cu acest prilej, în anul 64 î.e.n. romanii au văzut pentru prima dată aceste fructe sudice sălbatice, pe care ulterior au căpătat priceperea să le cultive.

★

În secolul al XV-lea, legile din Europa pedepseau cu asprime pe cei ce se atingeau de merele și perele din grădini străine, pe cei ce tăiau fără chibzuială pomii, pe cei ce vătămau din greșeală esențele prețioase. La începutul secolului al XVII-lea, în Germania, tinerele familii erau obligate să sădească cîte un pom fructifer.

★

Piersicul nu provine din... Persia, ci din China. Pepenele verde a fost adus din Africa, dovleacul din America, varza de pe litoralul Mării Mediterane și al Oceanului Atlantic.

Primulele au fost aduse din Alpi, zambilele și crinii din Persia, iar lalelele și garoafele din grădinile de flori ale sultanilor turci.

DE LA PRIETENII TĂI DE PESTE HOTARE

Absolvenții Școlii nr. 548 din Moscova vin cu drag la școala unde au învățat și unde au legat prietenie cu noii elevi.

În fotografie, absolventa Roza Gatanlinova în mijlocul unui grup de școlari din clasa în care a învățat ea.

ȘI-A RESPECTAT ANGAJAMENTUL

Au trecut de atunci cincisprezece ani. Și amintirile revin cu aceeași claritate, cu aceeași limpezime, de parcă s-ar fi petrecut ieri. Era o zi geroasă de martie a anului 1950. Într-o comună, Beliu din raionul Ineu, în sala cea mare a școlii, sub drapelul unității s-a înnodat cravata roșie unui băiat: Moț Traian. Băiatul acela de 13 ani, cel mai înalt din școală, harnic și cuminte, a fost ales stegarul unității. La fiecare adunare de primire de noi pionieri, cînd copiii rosteau **„...făgăduiesc să învăț și să mă comport în așa fel încît să devin un cetățean demn al patriei mele, Republica Populară Română“**, Moț Traian rostea și el cu ei, în gînd, cuvînt cu cuvînt. Era un legămînt drag de care avea să-și amintească în fiecare faptă a sa, în fiecare bucurie, în fiecare reușită.

În septembrie 1951, pe lista elevilor reușiți la examenul de admitere al Școlii medii de mecanică din Arad, secția scule și dispozitive, era trecut și numele lui Moț Traian. Rezultatele la învățătură ca și la practică sînt foarte bune. Maiștrii, muncitorii din Uzina de Vagoane, unde-și face practica, îl cunosc ca pe un băiat harnic și silitor. Dar știu ei că Moț Traian a fost pionier? Știu ei că tot ceea ce face înseamnă respectarea angajamentului pe care l-a rostit atunci cînd a primit cravata? Unii știu. Iar alții au aflat-o în 1953, cînd Moț Traian este primit în rîndurile Uniunii Tineretului Muncitor. Ca membru al biroului U.T.M. pe clasă are o mare dorință: clasa lor să fie fruntașă pe școală.

În martie 1955 în secția arcuri a Uzinelor de Vagoane Arad intră un tînăr înalt — cînd o fi crescut atît? — proaspăt absolvent al Școlii medii mecanice — Moț Traian. Și zi de zi, munca serioasă, rezultatele obținute îl situează printre muncitorii fruntași. Comuniștii din Uzina de Vagoane îi acordă cinstea și încrederea de a-l primi în rîndurile lor. Este iar primăvară și este anul 1957. În adunarea aceea solemnă și atît de importantă este pus să-și facă autobiografia.

Autobiografia? Cea mai importantă dată a vieții: 1950, anul primirii cravatei roșii. Atunci, în adunarea comuniștilor, Moț Traian le-a vorbit tovarășilor săi despre faptul că angajamentul solemn, rostit cu șapte ani în urmă, i-a călăuzit zi de zi pașii.

Lui Moț Traian i se cere apoi să se pregătească pentru examenul de admitere la Facultatea de mecanică. În toamna aceluiași an muncitorul Moț Traian devine studentul în anul I al Facultății de Mecanică din Timișoara, Moț Traian.

Prima sesiune de examene a însemnat și primul succes! Ales secretar al organizației U.T.M. pe an, muncește valorificîndu-și experiența cîștigată în uzina din care pleacase. Practica în producție efectuată la Timișoara, Reșița și Hunedoara îi deschide tot mai adînc tainele meseriei pentru care se pregătește. Anul 1961. După o atît de lungă absență Uzina de Vagoane din Arad îl primește pe inginerul Moț Traian.

În fiecare zi pe poarta uzinei ies noile vagoane. În fiecare dintre ele se oglindește și munca tovarășului inginer Moț Traian, care acum conduce secția arcuri.

Secția arcuri... Vă mai amintiți? Cu 10 ani în urmă intra aici pentru prima oară un foarte tînăr muncitor, cu dragoste de muncă, hotărît să-și respecte totdeauna angajamentul solemn al pionierului. Era fostul pionier de la Beliu, Moț Traian.

Carmen GRECU
instructoare superioară
Arad

Cum ne comportăm

GÎNDIȚI-VĂ LA VIITOR

Am citit articolul „Nota... zero la purtare" și ne-a mîhnit faptul că mai există copii cu comportări urîte. Oare Adi și Mihai au găsit de cuviință să răsplătească prin astfel de fapte încrederea acordată lor de părinți, de tovarășii profesori, de colegi? Adi a săvîrșit un lucru cît se poate de rușinos, a furat de la părinți bani cu care și-a cîștigat încrederea „prietenilor". Dar el nu și-a găsit prieteni adevărați. Nu-l poți numi prieten pe cel care te sfătuiește și te îndeamnă să furi, să bei, să te lași de școală...

Adi și Mihai, grăbiți-vă! Ascultați sfaturile colegilor, ale tovarășilor profesori, ale părinților. Ascultați-le cît nu-i prea tîrziu încă!

Pionierii de la Școala generală de 8 ani nr. 1. Baia Mare

DRAGĂ ADI ȘI MIHAI,

Știți voi oare că subiectul adunării activului nostru ați fost voi? Știți că faptele voastre sînt atît de urîte, încît ați devenit pentru colectivul școlii, pentru localnici și, mai ales, pentru părinți o rușine? La nici o vîrstă nu este admisibil să te porți în felul acesta, să-ți bați joc de tine, în primul rînd, și apoi de cei din jur. Vă sfătuim să terminați cu așa-zisa independență, să deveniți copii cinstiți, să vă apucați de învățătură. Colegii, tovarășii profesori nu vor refuza nici de astă dată să vă ajute. Iată ce-ți transmite pioniera Cosmaru Cristina: „Port cravata roșie numai de cîteva zile. M-am angajat s-o cinstesc, să devin un cetățean demn al patriei noastre. Și mă voi strădui să mă țin de cuvînt. Dar voi, v-ați gîndit ce veți deveni, dacă veți continua astfel?". Ascultați-ne sfatul, al nostru și al celor din jurul vostru: pentru binele vostru, îndreptați-vă! Dacă va fi așa, sîntem de acord să ne împrietenim, să ne scriem.

Activul pionieresc
de la Școala medie nr. 1, Suceava

CÎT MAI REPEDE SĂ SE ÎNDREPTE

Am citit și eu articolul „Nota... zero la purtare" și nu-mi venea să cred că doi elevi, și încă mult mai mari decît mine, se pot purta în felul acesta. Nu mi-a plăcut purtarea lui Adi față de tatăl său, căruia i-a luat banii din buzunar. Cum de nu s-a gîndit că tatăl său a muncit cinstit pentru acești bani? Eu cred că Adi trebuie să se îndrepte cît mai repede (de asemenea, și Mihai). Să-și ceară iertare de la cei pe care i-a supărat, să se apuce să învețe și să lase „prieteniile cu cei de la care nu are de învățat nimic bun.

pionier **CIURIDE GRIGORE**
Școala pedagogică, Deva

Școala noastră

Împreună cu Apostolescu Mircea, băiețelul vecinului nostru, am plecat spre școală dimineață de tot. Era prima zi a noului an școlar și am fi vrut să fim primii. Alături de Mircea mă simțeam parcă și eu într-a-ntîia. Am pășit sfios în curtea școlii. Clădirea mi s-a părut mare, ca un palat. Și eram așa de mulți elevi! Și parcă toți am fi fost ca Mircea, într-a-ntîia: emoționați, bucuroși. Aceasta pentru că școala era nouă și ne primea pentru prima dată. Cînd să intrăm în clasă. (în școală sînt 24 săli de clasă), am văzut în fața unei uși mai mulți elevi. Fiecare voia să intre, iar cei rămași în urmă se săltau în vîrfuri să vadă mai bine. Mai tîrziu am aflat că acolo era laboratorul de chimie. În școala noastră, Școala medie nr. 6 din Ploiești, mai există și un alt laborator, de fizică. Apoi o bibliotecă și.. două cabinete: medical și dentar.

După această scurtă paranteză, trebuie să vă spun că ajuns în clasă am vrut să mă așez în prima bancă. Altcineva mai îndrăzneț o ocupase. Supărat, m-am așezat în ultima. Se vedea însă la fel de bine, căci tabla era mare, cît jumătate de perete. Aici, în clasa aceasta învăț eu. Și ca mine, majoritatea elevilor, căci nu a rămas nici unul în urmă. Nu avem nici un pionier corigent, iar pentru disciplină, curățenie și păstrarea bunului obștesc am devenit clasă fruntașă. A învăța bine și foarte bine e datoria noastră. Și elevii clasei a VI-a B respectă această datorie.

Școala noastră înflorește mereu, și oricît ar părea de ciudat, pe zi ce trece e mai nouă. Într-o zi a apărut un ghiveci la o fereastră. A doua zi au apărut trei, iar peste o săptămînă, de la toate ferestrele ne zîmbeau, primitoare, flori roșii, galbene, violete. Și-n clasă era curat ca într-o farmacie, fiecare lucru la locul lui.

Acum, în primăvară, ca niște adevărați grădinari, am început să înfrumusețăm curtea școlii. Am împărțit straturile în așa fel încît să nu se supere nimeni că nu are de lucru. Am măsurat romburi, stele, am înfipt țăruși și am săpat.

Sînt foarte mulți copii buni în școala noastră. Lui Bănuț Lucian îi place matematica, lui Cristescu Iulian — fizica, pe Dumitrache Doina o atrage limba română. În laboratoare, în cercuri, studiem diferite probleme interesante și atractive. A-ți însuși cunoștințe tot mai bogate e datoria fiecăruia și noi folosim posibilitățile create în școală pentru aceasta.

OANĂ GABRIEL

Pentru conformitate:
Geta COSTIN

INTERVIU CU UN... CRONICAR SPORTIV

Cine nu-l cunoaşte pe Nacu Ştefan dintr-a VI-a B ? E vestit în toată unitatea pentru comentariile lui sportive. La fiecare meci îl vezi cu carneţelul de însemnări notînd fazele cele mai interesante ca un adevărat cronicar sportiv. Ba, mai mult, de cîteva săptămîni şi-a cumpărat şi un aparat de fotografiat. Nu-i vorbă, şi pînă acum a avut grijă ca portretele celor mai buni sportivi să fie puse la gazeta de perete. Dar să faci poze cu aparatul tău şi încă faze din meciuri, e cu totul altceva.

Şi iată-ne, într-o zi de aprilie, la *Şcoala generală de 8 ani nr. 122 din Bucureşti,* hotărîţi să-i luăm un interviu cunoscutului nostru „cronicar" sportiv.

N-a fost chiar aşa de simplu întrucît, în recreaţie, cînd am ajuns noi, la staţia de amplificare a şcolii se transmitea emisiunea „Cu microfonul printre sportivii unităţii". Crainicul ? Cine altul decît Nacu Ştefan ! Vorbea cu înflăcărare despre noile recorduri realizate în ultimile zile pe încîntătoarea bază sportivă din curtea şcolii.

„Astăzi Lăzăroiu Ion din clasa a VII-a şi-a doborît propriul său record pe 60 m. Noul record : 8,4 sec. Ardeleanu Ion însă, din clasa a V-a s-a întrecut pe el însuşi. A parcurs aceeaşi distanţă în 9,3 sec. Ieri după-amiază, aruncînd cu greutatea de 4 kg, Dogan Constantin a ajuns la graniţa celor 8 m. La fete, Sevaste Silvia (preşedinta unităţii şi jucătoarea de bază a echipei de volei a clasei a VII-a) şi-a doborît şi ea recordul personal, aruncînd greutatea la 5,15 m. La groapa de nisip Georgescu Dan dintr-a VII-a şi-a îmbunătăţit propriul său record cu 9 cm. Noul record la lungime, 4,85 m. La fete o mare surpriză : Barbu Lucia dintr-a V-a, a sărit 3,40 m. Un excelent record pentru vîrsta ei. Şi acum, în încheierea emisiunii, încă o surpriză a zilei. Astăzi, în şcoala noastră, cel de al 292-lea elev şi-a trecut probele pentru obţinerea insignei de polisportiv. Şi tot astăzi, încă 27 de pionieri şi-au îndeplinit condiţia sportivă pentru obţinerea distincţiilor pionereşti. Ştiţi cîţi pionieri au îndeplinit această condiţie ? 549. Şi numărul lor creşte în fiecare zi".

Iată-l, în sfîrşit, şi pe „cronicarul sportiv". Multe din întrebările notate în carneţel le tăiasem încă din timpul emisiunii. Din cele cîteva întrebări pe care i le-am adresat, am aflat că cei 964 de pionieri ai unităţii au amenajat în curtea şcolii o adevărată bază sportivă cu terenuri de fotbal, volei, baschet, gropi cu nisip pentru sărituri, pistă de atletism, că această bază inaugurată de curînd cunoaşte în fiecare zi o animaţie deosebită, că pe terenurile ei se desfăşoară în momentul de faţă campionatul intergrupe la atletism, volei, baschet, fotbal.

Radu POPA

A treia întîlnire

• TRISTEŢE ŞI BUCURIE. • „JOC ÎN CAMPIONATUL REPUBLICAN" • LA ÎNTRECEREA CELOR MAI BUNI TENISMENI DIN LUME

Început de ianuarie 1962. Ca întotdeauna, sala de sport de pe strada Aurora din Capitală cunoştea şi în duminica aceea o mare animaţie. Zeci de pionieri şi şcolari urmăreau cu atenţie întrecerile concursului de tenis de masă organizat de consiliul orăşenesc U.C.F.S. După aproape două zile de întreceri, urmau să fie desemnaţi cîştigătorii. La una din mese începuse tocmai finala la categoria junioare mici. Concurentele erau foarte emoţionate. Primele schimburi de mingi au fost echilibrate. După puţin timp însă cea mai mică dintre concurente se detaşează şi cîştigă setul. De pe margine colegii o încurajează frenetic : „Hai, Viorica !", „Hai, Viorica !". Dar... Viorica slăbeşte ritmul, şi pierde al doilea set. În al treilea set se întîmplă la fel. Conduce la început, dar pînă la urmă pierde din nou.

La sfîrşitul meciului am făcut cunoştinţă. S-a recomandat :

— Ivan Viorica. Sînt elevă în clasa a V-a, la Şcoala de 8 ani nr. 93.

Mi-a spus că e tristă (se şi vedea de altfel). A trecut însă puţin timp şi locul tristeţii pe faţa ei l-a luat bucuria. În finala de la juniori mari, Viorica a învins-o pe redutabila concurentă Adriana Pascu. Ea, care juca doar de cîteva luni tenis de masă.

Un an mai tîrziu, la aerogara din Iaşi. Martie. Petrecusem o duminică cu pionierii ieşeni şi mă pregăteam să mă întorc la redacţie. Cînd mai era puţin pînă la decolarea avionului, în aerogară şi-au făcut apariţia un grup de tenismeni. Participaseră la întrecerile celei de-a treia faze a campionatului republican. Comentau rezultatele, făceau pronosticuri. Printre ei am zărit-o, nu fără surprindere, şi pe „vechea" mea cunoştinţă... Ivan Viorica.

— Împreună cu alţi juniori am fost invitată să joc şi eu în campionatul republican mi-a spus ea. În turneul rezervat nouă am obţinut locul II.

Am continuat discuţia în avion. Am vorbit mai mult despre viitor. La un moment dat, mi-a spus zîmbind : „La început am crezut că tenisul de masă e foarte simplu. Abia acum, după aproape doi ani, am înţeles că nu-i aşa".

Aprilie 1965. Ne aflăm în Gara de nord. Forfotă, animaţie multă. Acceleratul de Belgrad tocmai se oprise la peron. Jucătorii noştri se întorceau de la campionatele mondiale de tenis de masă de la Liubliana. Pe mezina echipei, Ivan Viorica, o aşteptau părinţii şi o parte din colegi. Îmbrăţişări, flori, într-un cuvînt bucuria revederii.

— Ştiţi, nu vreau să mă scuz, a fost un concurs greu. Am învăţat însă foarte multe. Şi în primul rînd că trebuie să muncesc şi mai mult. Numai aşa voi putea obţine succese deosebite.

Viorica a reînceput şcoala. Pentru o perioadă de timp, tenisul va rămîne pe locul doi. O aşteaptă două examene grele. E doar în clasa a VIII-a. Şi ea ştie că pentru ele este nevoie de muncă, de foarte multă muncă.

Teodor CRISTIAN

Handbalul e un sport practicat în multe şcoli. Iată o fază cînd balonul, peste cîteva secunde, va trece sau nu de blocaj.

PIONIERI ŞI ŞCOLARI !

A apărut revista „Cravata roşie" nr. 5 (mai) 1965.

În cuprinsul ei veţi găsi :

Povestirile : „DO-RE-MI" de Constanţa Niculescu, „INTERVIU CU O... BANCĂ" de Mircea Sîntimbreanu, „LUI CĂLIN NU I-A PLĂCUT FILMUL" de Ştefan Iureş.

— O surpriză ! Vreţi să ştiţi cum se va călători în anul 2 000 ? Citiţi „DRUMUL SPRE COSMODROM"

Urmăriţi continuarea povestirii ştiinţifico-fantastică în imagini „PEŞTERA AURIE", iar pentru serbările şcolare, veţi găsi materialul : „CA LA NOI".

Iubitori ai fotbalului, atenţie ! În acest număr internaţionalii VOINESCU, OZON, APOLZAN şi JENEI vă povestesc din amintirile lor.

Nu uitaţi ! Procuraţi-vă revista „Cravata roşie" nr. 5 (mai) 1965.

GARANTEAZĂ CALITATEA ÎNCĂLŢĂMINTEI PENTRU COPII ŞI FEMEI PRODUSE DE FABRICA „SOLIDARITATEA" ORADEA

— Folosind zilnic peria şi pasta de dinţi asiguraţi :

— dezinfectaţia gurii

— combaterea cariilor dentare, a gingivitelor şi a inflamaţiilor din cavitatea bucală ;

— înlăturarea pietrei de pe dinţi ;

— curăţirea şi albirea dinţilor.

Pasta de dinţi preferată precum şi perii de dinţi pentru copii şi adulţi găsiţi la magazinele cooperativelor de consum.

DANTE ALIGHIERI

Al șaptelea centenar

Anul acesta se împlinesc, în luna mai, șapte sute de ani de la nașterea celui mai mare poet italian, Dante Alighieri. Cel de-al șaptelea centenar Dante a început să preocupe lumea cu ani în urmă, încă.

În țara noastră, în perioada de la eliberare pînă acum, s-au făcut traduceri din întreaga sa operă, s-au publicat ediții critice. Sărbătorirea lui Dante preocupă viața noastră culturală, oglindește admirația noastră pentru unul dintre cei mai mari poeți ai tuturor timpurilor.

Calea reîntoarcerii

Pe vremea cînd a trăit Dante, țara sa era fărîmițată în orașe-state, denumite Comune, care se războiau între ele. Pricina acestor înfruntări sîngeroase pornea de la ambițiile de stăpînire ale papalității, ale nobililor și ale burgheziei bancare. Dante a fost mereu însuflețit de lupta pentru libertatea patriei sale, Florența, orașul în care s-a născut. Iar în momentul cînd această luptă cîștigă oarecari sorți de izbîndă, Dante ocupă o funcție importantă în Comitetul de conducere al orașului său natal. Dar papa Bonifaciu al VIII-lea intervine, trimite o armată a lui Charles de Valois să schimbe starea de lucruri. Florența este jefuită și incendiată, iar cei ce se împotriviseră sînt supuși proceselor. Dante este acuzat de vini false și jignitoare. Cînd află de acuzația și de pedepsirea nedreaptă, refuză să se dezvinovățească. Atunci, i se dă o a doua sentință, în mai 1302, fiind condamnat să fie ars de viu dacă va fi prins pe teritoriul Florenței. De atunci, Dante va pribegi mereu departe de orașul natal. Așa cum a arătat el însuși, a mers „rătăcitor, aproape cerșind, prin toate părțile în care se vorbește această limbă..." (italiană — n.a.).

Nu și-a putut împlini visul reîntoarcerii dorite în Florența și a încoronării sale ca poet. A murit la Ravenna, la 13 septembrie 1321. Calea reîntoarcerii i-a urmat după moarte. O cale presărată cu florile admirației sublime. Poporul l-a slăvit în legendele sale. Cînturile Divinei Comedii erau recitate în piețele publice, tradiție menținută și astăzi. Apoi, creația și personalitatea sa au cucerit întreaga lume.

Furtuna care bate peste cele mai înalte culmi

Întotdeauna la originea unei mari opere, a unei mari vieți, se află setea de cunoaștere, de învățătură. Dante a studiat cu pasiune știința și arta vremii sale, cît și cea a antichității. A dat mare prețuire limbii italiene, limba poporului său, care la acea vreme era desconsiderată. Faptul că a reflectat în Divina Comedie cusururile statului-oraș și că a scris această operă în limba italiană, și nu în latină, exprima o năzuință, aceea de unificare a țării.

Dante a cunoscut în adîncime și viața acelor vremuri, cărora le-a fost martor și participant activ. Atitudinea sa față de realitatea pe care o trăia era dovada unui suflet ales, a unui mare iubitor de oameni, de dreptate, de cinste.

Creația lui Dante cuprinde versuri, tratate de filozofie și capodopera vieții sale — poemul Divina Comedie. În el, Dante povestește călătoria sa imaginară pe tărîmuri supranaturale (Infernul, Purgatoriul și Paradisul). Dante este însoțit de Virgiliu — poetul antic — care-i va fi călăuză, domn și maestru (duca, signore, maestro). În Paradis, îl va călăuzi Beatrice — „donna angelicata" (femeia înger) — care întruchipa cele mai înalte și mai luminoase virtuți omenești. Călătoria lui Dante este, de fapt, foarte pămîntească, reală. Căci îndărătul fantasticului, el prezintă oameni, situații adevărate, tabloul societății contemporane lui, societate pe care Dante o judecă așa cum îi cere dragostea lui de dreptate și de adevăr. Ies la iveală viciile reprezentanților asupririi, luptele politice și pasiunile omenești. Cu acestea, Dante dă semnalul unei noi culturi progresiste — Renașterea. Pe de altă parte, folosirea simbolurilor creștine și mistice îl leagă de Evul Mediu.

Dante și-a intitulat capodopera „Commedia" întrucît, spre deosebire de tragedie, care avea în arta medievală un început vesel și sfîrșit tragic, comedia avea un început trist care ajungea la un deznodămînt fericit. Atributul de „divină" i-a fost acordat poemei, după moartea lui Dante, de marele scriitor italian al secolului XIV, Giovanni Boccaccio.

Divina Comedie este o operă care cere multă atenție și tenacitate la lectură și o cultură formată. Pentru voi, copii, o să vă fie de înțeles mai tîrziu. Atunci, parcurgînd-o, veți descoperi marea ei frumusețe. O frumusețe pe care însuși Dante o afirma, considerînd-o ca o furtună care bate peste cele mai înalte culmi, peste papi și împărați, peste toți puternicii pămîntului.

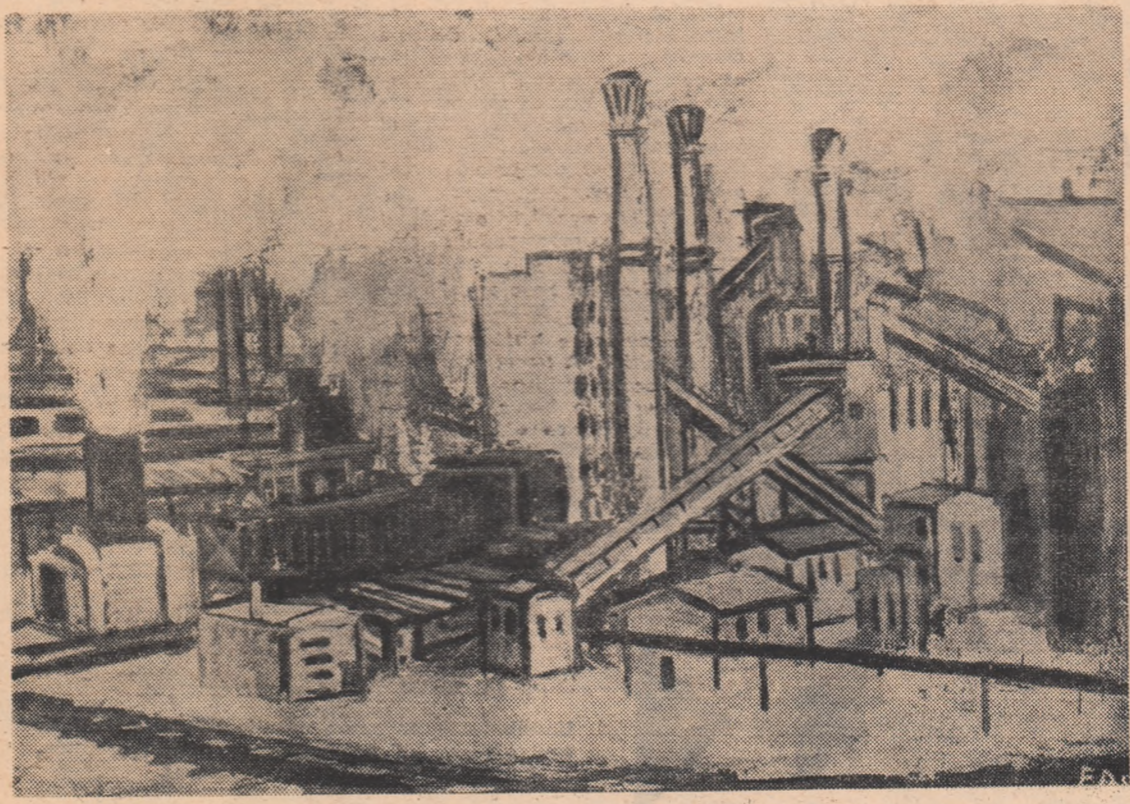
Marele florentin și marea tălmăcire

Dante a început să fie cunoscut în țara noastră la începutul secolului XIX. Dar cel din literatura noastră care va da o traducere integrală, una din cele mai strălucite traduceri din lume a Divinei Comedii, este poetul român George Coșbuc. Munca depusă de Coșbuc pentru această traducere este impresionantă. Ea a durat cincisprezece ani. Inițial, a tradus Infernul lui Dante după o variantă germană. Dorința însă de a se contopi cu originalul îl îndeamnă pe Coșbuc să învețe limba italiană, să călătorească la Florența, să studieze nenumărate comentarii și studii. Apoi, tălmăcește cînturile poemei, avînd ediții în limba italiană și în alte limbi, pe care lucrează paralel. Publicarea Divinei Comedii tradusă de Coșbuc a fost un adevărat eveniment literar consemnat în țară și peste hotare. De aceea, pentru noi rostirea numelui marelui florentin este însoțită mereu de numele unuia dintre cei mai îndrăgiți poeți români — George Coșbuc.

M. MICU

Sfîrșitul Evului Mediu feudal, apariția erei capitaliste moderne, poartă pecetea unei gigantice figuri : italianul Dante ; ultimul poet al Evului Mediu și totodată primul poet al timpurilor moderne.

FRIEDRICH ENGELS

Din pictura noastră contemporană : „Cocseria Hunedoara" de Eugen Popa.

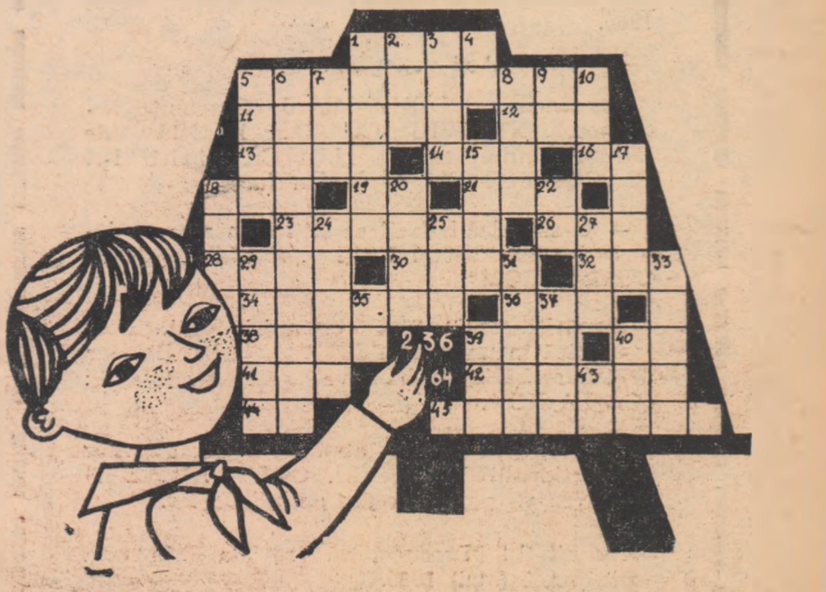
NUMERE

Orizontal : 1. Capitală europeană așezată pe șapte coline ; 5. A încîntat pe șahul Persiei Riar cu poveștile sale cunoscute sub numele de Halima sau „1001 de nopți" ; 11. Unul din „Cei trei mușchetari" ; 12. Ca un octogenar ; 13. Sînt numerotate în unele instituții ; 14. H_2O ; 16. Patru la romani ; 18 Trei sau cinci formează un meci de volei, tenis de masă etc. (sing.) ; 19. Mai multe formează un lanț ; 21. Primul număr ; 23. Sculptură de Ion Irimescu ; 26. Număr cu soț ; 28. Arbore care poate atinge peste 1 000 de ani (pl) ; 30. Autorul poeziei „Noi, cei de douăzeci de ani" ; 32. Aproximativ ; 34. Aliat ; 36. Soția lui Hercule ; 38. Curge prin „Orașul cu 500 de poduri" ; 39. Comandanți otomani ; 40. Pene ! 41. E urmată de două ; 42. Bucătarul din „Căpitan la 15 ani" de Jules Verne ; 44. $1/2$ din 6 ; 45. Filozof antic grec, descoperitorul tablei de înmulțire a primelor 9 numere.

Vertical : 1. $1/2$—$1/2$ la șah (pl) ; 2. Semnul înmulțirii... citit ; 3. Mobilă cu unu, trei sau patru picioare ; 4. Prima literă slavonă ; 5. Numărul de la casa lui Jupîn Dumitrache pe care binagiul Dincă l-a bătut invers (din „O noapte furtunoasă" de Caragiale) ; 6. Matematician grec descoperitorul numerelor prime (275—195 î.e.n.) ; 7. Stare proastă ; 8. Pictor român, autorul tabloului „Masacrarea celor 47 de boieri de către slujitorii lui Lăpușneanu" ; 9. Prima notă muzicală ; 10. Pe locul întîi (pl) ; 15. Curată ; 17. Unul din cele patru anotimpuri ; 18. Un număr pereche ; 20. Culoare obținută prin suprapunerea celor șapte culori ale spectrului solar ; 22. Udrea Păun ; 24. La unele puști sînt cîte două (sing.) ; 25. Articol (abrev.) ; 27. Au numai cîte o ureche ; 29. Personaj mitologic cu două fețe, una care rîde și alta care plînge, emblema teatrului ; 31. Cinci la mînă (sing.) 33. Sub 18 ani ; 35. Accesoriul unui patruped ; 37. Car roman cu două roți tras de doi cai ; 39. 1964/1965 ; 40. Pentru ; 43. În decagon.

Dicționar la îndemînă : EBE, BIGĂ.

M. PATRAȘCU

SPECTACOL FESTIV LA PITEȘTI

Timp de aproape 3 ore, sala Teatrului din Pitești a fost gazda unui frumos spectacol festiv, la realizarea căruia și-au dat concursul cîteva dintre cele mai bune formații artistice ale pionierilor și elevilor, premiate la faza pe oraș a recentului concurs cultural-artistic.

Dintre formațiile pionierești, de un deosebit succes s-au bucurat brigăzile artistice de agitație ale Școlilor generale de 8 ani nr. 9 (locul I), nr. 1 (locul II), nr. 13 (locul III), care au prezentat atît colegilor de la celelalte școli, cît și părinților prezenți la spectacol, aspecte din viața și activitatea pionierilor, rezultatele obținute la învățătură și disciplină în acest an școlar. Cei mai buni pionieri dansatori de la Școala generală de 8 ani nr. 1 au executat cu multă măiestrie o suită de dansuri populare românești, fiind răsplătiți cu aplauze la scenă deschisă. Au plăcut, de asemenea, fragmentele muzicale din clasicii români și universali, interpretate de orchestra Casei de copii din Pitești (locul I), dansul cu eșarfe executat cu multă grație de elevele claselor V—VIII de la Școala medie nr. 2, corul Școlii de 8 ani nr. 9 (locul I), cît și recitările elevelor Jugănaru Luminița, de la Școala de 8 ani nr. 9, și Dumitrică Claudia, de la Școala de 8 ani nr. 1 (ambele pe locul I).

La reușita frumosului spectacol și-au adus contribuția și brigăzile artistice de agitație ale școlilor medii și profesionale din oraș.

Spectacolul, încheiat de corurile reunite ale școlilor medii și orchestra școlii de muzică, a fost primit cu satisfacție de publicul spectator, care ar dori să i se ofere mai des prilejul să vadă evoluînd formații artistice ale pionierilor și elevilor din orașul Pitești.

A. PAVELESCU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București Piața „Scînteii", telefon 17 60 10, 17 60 20 ; Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii" 40631